

LÁSKA

 ONLINE

PENELOPE WARD

 BARONET

Láska online

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Penelope Ward

Láska online – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LÁSKA ONLINE

LÁSKA ONLINE

PENELOPE WARD

1. KAPITOLA

Ryder

Napít se. Přikývnout. Usmát se. A zas dokola.

Umění předstírat, že mi není u prdele, co všichni ti falešní lidi vykládají, jsem vypiloval k dokonalosti.

Tahle blondýna se vážně snažila, aby vzbudila dojem, že má zájem o *mě*, a pak se samozřejmě musela pochlubit, že byla nedávno na konkurzu ve studiu Warner Brothers. V tu chvíli jsem ji přestal vnímat.

Myslel jsem jenom na to, jak bude skvělé, až se konečně dostanu do postele a půjdu spát – sám, ne s řečenou blondýnou. Ani s nikým jiným v tomhle pokoji.

Zatřepotala na mě řasami. „No nic, tak až si budeš chtít poslechnout moje demo, moc by mě zajímal tvůj názor...“

A je to tady. Všechny tyhle rozhovory vždycky končí stejně – žádostí o laskavost.

„Jo, jasně. Pošli to mojí asistentce Alexe.“

Nemám asistentku.

Jméno Alexa používám, protože mi to připomíná tu mluvící aplikaci.

„Omluvíš mě?“ zeptal jsem se a protáhl se kolem ní.

Jestli chcete, abych se na vaše projekty nikdy nepodíval, stačí k tomu jedna jediná věc – požádat o to během rozhovoru, který se měl týkat něčeho úplně jiného.

Lidi jsou neskutečně drzí.

Na první pohled si všichni nejspíš myslí, že vedu dokonalý život, že mi svět leží u nohou, že jsem pohledný chlap s hromadou peněz, který pořádá ty nejlepší večírky v Beverly Hills, a ženy mi padají k nohám, kamkoli se hnu.

Jsem synem jednoho z nejslavnějších hollywoodských producentů, a tak si všechny tyhle začínající hvězdičky myslí, že pro ně představuju přímou linku ke Sterlingu McNamarovi.

Nejspíš to vypadá, jako bych měl všechno, co bych si mohl přát, protože bydlím sám v domě za deset milionů dolarů, za jehož prosklenými stěnami se rozprostírá výhled na hory. Lidé si však neuvědomují, jak dokáže unavit, že ve vás nikdo nevidí toho, kým jste, jenom to, co vlastníte, nebo jakými konexemi se můžete ohánět. Neskutečně to unavuje. A upřímně se v poslední době vážně *nudím* – nudí mě život. Když před vámi všechno přistane na stříbrném podnosu, není za čím se hnát, ani na co se těšit.

Ne že bych si necenil všeho, čeho se mi kdy dostalo. Mám skvělou práci v otcově studiu. Tátu miluju a obdivuju, jak tvrdě dřel, aby to dotáhl tam, kde je. Zároveň mi to však občas připadá jako prokletí, stín, z kterého nedokážu vystoupit. A často uvažuju, jestli by mi nebylo líp někde daleko, bez příležitostí, které se přede mě samy vrhají. Jestli bych se neměl odstěhovat a začít od nuly. Nemohl bych to však tátovi udělat. Odjakživa předpokládá, že jednoho dne nastoupím na jeho místo. K tomu vždycky směřoval. Na tom taky

zakládá všechna svá obchodní rozhodnutí – aby mi zajistil místo a připravil mě na den, kdy nakonec odstoupí. Jsem jeho jediné dítě.

Taky je pro mě těžké si představit, že bych se té příležitosti sám vzdal, proto jsem se s tímhle scénářem ztotožnil.

Můj dům páchl alkoholem a kolínskou. Rozhlédl jsem se po asi padesátce lidí, kteří se shromáždili v mém obýváku, především šlo o polonahé ženy a muže, kteří se s nimi chtěli vyspat.

Co je to za lidi?

Ze všech přítomných jsem znal jménem možná tak tři. Všichni ostatní přišli kvůli chlastu zdarma, a než večírek skončí, polovina z nich se bude zlitá pod obraz povalovat u bazénu nebo odpadne v obýváku, dokud je moje hospodyně Lorena nevykopne s pomocí – a teď dobře poslouchajte – kravského zvonce.

Není nic vtipnějšího než z pohodlí postele poslouchat, jak vyzvánání na ten krám a španělsky řve na poslední hosty: „*Larguense de mi casa!*“

Lorena je neskutečně vtipná a je jí ukradené, co si o ní lidi myslí. Je droboučká, ale nechtějte jí zkřížit cestu. Pracuje tu sice coby hospodyně, ale ve skutečnosti se stará o celý dům. Svoji roli bere velmi vážně. A já si moc cením toho, jak o něj pečuje.

Vyšel jsem z přelidněného obývacího pokoje. Chtěl jsem si dojít pro pivo, které skladuju v ledničce, a ne v baru. Místo toho jsem ale kuchyň minul a zamířil rovnou do ložnice.

Zabouchnul jsem za sebou dveře a vydechl úlevou. Zvuky večírku teď zněly tlumeně, sotva slyšitelně.

Ticho a klid.

Tohle.

Přesně tohle jsem potřeboval.

Ani náhodou se tam už dneska nevrátím.

Dostalo se to do bodu, kdy mě ležet na posteli a o samotě si ho vyhonit lákalo víc než sex se skutečnou ženou. Protože moje ruka mě nevyužívá – nic ode mě nechce. A klidně můžu potom odpadnout. Mohl jsem mít kteroukoli z těch žen tam venku, a právě proto jsem neměl zájem ani o jednu.

Dneska jsem nejvíc ze všeho chtěl vypadnout, abych mohl jít spát. V poslední době mám potíže se spaním. Pořád se mi hlavou honí myšlenky na Mallory, nedokážu se uvolnit. Dneska se proto nesmím nechat unést pocitem viny.

A tak jsem si uvědomil, že budu potřebovat trochu pomoci.

Večírek, který se odehrával v mém domě, mi byl ukradený. Zamkl jsem dveře a popadl notebook.

Opřel jsem se o polštáře, otevřel si oblíbenou pornostránku a projel nabídku v menu. Na monitoru mi naskočila reklamní okna s obřími penisy.

Tak na co mám dneska náladu?

Maminy.

Blondýny.

Asiatky.

Orál.

Anál.

Nic z toho mě nelákalo.

Ve spodní části stránky byl uvedený výběr cam girls. Tuhle možnost jsem doted' vždycky zavrhl. Představa, že bych soutěžil s ostatními muži o živý rozhovor s holkou, mě nikdy nelákala. Jsem raději, když se mnou objekt mého pornografického zájmu nemluví. Existují efektivnější cesty, jak si užít.

Není nic, co by jakákoli z těch holek před kamerou mohla udělat, co jsem už neviděl v nějakém před-

chozím videu, které ze mě navíc nevytahovalo prachy za to, abych viděl milimetr její bradavky. Určitě ovšem existují osamělí chlápci, kteří se do něčeho takového klidně nechají zatáhnout, protože touží po troše pozornosti, byť falešné.

Ne, díky.

Už jsem se chystal vrátit do sekce, v které obvykle vyhledávám, když moji pozornost upoutal záběr na jednu z těch cam girls. Na náhledovém obrázku byla zachycená, jak hraje na housle.

Housle.

Zasmál jsem se.

Dělá si srandu?

Že bych narazil na ženskou verzi Yo-Yo My světa pornografie?

Montana Lane. Tak se jmenovala.

Housle. A to už jsem si myslel, že jsem viděl všechno. Kdybych si chtěl poslechnout trochu muziky, zašel bych si na koncert – ne na pornostránku. Navíc dávám přednost sexu s ženou, která není napnutá jak struna.

Hodně špatný vtip, nemohl jsem si však pomoci.

Vzbudila ovšem moji zvědavost. A tak jsem udělal to, co by udělal každý znuděný chlap, který se chce vyhnout baráku plnému lidí. Klikl jsem na to.

Slavná poslední slova před smrtí.

Uviděl jsem ji, naživo, v reálném čase. Na rozdíl od náhledového obrázku teď žádné housle neměla.

Zasmál jsem se sám sobě. *Tomu říkám klamavá reklama!*

Místo toho byla plně oblečená a... zpívala. Teda, *plně oblečená* byl v tomhle případě hodně relativní pojem, protože prsa jí skoro vypadávala ze světle růžového tílka, bradavky jí jako dva broky nadzvedávaly látku. Byla však zakrytá.

Zavřel jsem oči a chvíli poslouchal její představení.
Její hlas.

Měla nádherný hlas – chraplavý a čistý. Hypnotický. Píseň mi byla povědomá, a když jsem si uvědomil, co zpívá, ztuhl jsem.

Zpívala „Blue Skies“ od Willieho Nelsona.

To snad ne.

Rozbušilo se mi srdce. Tuhle písničku mi zpívala máma, když jsem byl malý. Před několika lety zemřela na vzácný druh rakoviny. Zpívala mi ji i krátce před smrtí. Nikdy by mě ani nenapadlo, že bych se s mámou takhle spojil na stránce nějaké cam girl. Tak jako tak to jinak nešlo – teď už bych to nedokázal vypnout.

Montana se do toho úplně ponořila. Zavřela oči, aby se mohla soustředit na všechny ty vysoké tóny. A výsledek byl dokonalý.

Uplynulo několik minut, během nichž jsem naslouchal jejímu hebkému, krásnému hlasu. Uklidňoval mě tak, jak to v poslední době dokázalo jen máloco. Bylo to zvláštní, ale připadalo mi, jako by tu máma byla se mnou. (Ačkoli jsem fakt doufal, že máma odešla, než jsem si začal honit.)

Montana Lane byla přirozeně krásná tak, jak většina žen tady v Los Angeles není. Neměla na sobě ani kapku make-upu, a přesto se její pleť zdála na kameře bez chybičky. Bylo poznat, že ani její prsa nejsou umělá. Při každém pohybu jí přirozeně poskakovala. A hnědá barva jejích vlasů taky nepocházela z lahvičky – byla tlumená, jako písek. A měla je dlouhé – skoro do pasu – a načechrané jako hipíci v šedesátých letech.

Skoro to působilo, jako by se sem propadla z jiné doby. Štíhlé paže měla opálené. Byla skoro až vyhublá, prsa však měla velká a plná. *A ty její oči.* Měly světlounce zelenou barvu a z monitoru skoro zářily.

Jako bych mohl vidět přímo skrz ně – a taky jsem se o to pokusil. *Zatraceně*. Ta náhledová fotka s houslemi ji ani zdaleka nevystihovala. Tahle holka je nádherná.

Když přestala zpívat, na monitoru se jeden po druhém začaly objevovat komentáře:

LordByron114: Paráda!

Špion86: Tvůj hlas je stejně nádherný jako ty.

FranJeNej10: Jsi úplně bohyně, Montano.

Většina z nich byla uctívá. Některé ovšem ne.

Rocky99: Bravo. A teď nám ukaž kozy.

Ukaž nám kozy?

„Vyser si, debile,“ ucedil jsem na monitor.

Ta holka právě zpívala z celého srdce, a tenhle chlap po ní chtěl, aby ukázala prsa? Pravda, proto sem většina těch chlapů přišla – možná že i já – zároveň mi to ale připadalo zatraceně neuctivý.

Na téhle stránce se za vše platilo. Uživatelé posílali Montaně žetony, za něž žádali různé věci. Na spodní části stránky byl uvedený ceník: Padesát žetonů a zazpívá. Sto žetonů a svleče si vršek. Dvě stě žetonů a svleče si kalhotky. Tři sta žetonů a bude masturbovat před kamerou.

Sakra.

Jenom z té představy mi penis ztvrdl.

Pět set za soukromý „chat“ ve dvou. Jasně. Vsadím se, že si při tom budou hodně *povídat*.

Moc jsem se jí chtěl zeptat, proč si vybrala zrovna tuhle starou písničku. Nedalo mi to spát.

Dívat se na ni bylo zdarma, ale pokud jsem se jí chtěl ozvat, musel jsem se zaregistrovat.

Zadal jsem svůj e-mail a vybral si uživatelské jméno BůhFilmu90 jako odkaz na filmařské kořeny a rok narození. Pak jsem začal psát.

BůhFilmu90: Proč sis vybrala zrovna „Blue Skies“?

Montana právě odpovídala na otázku jinému muži, radila mu, jak má uspokojit svou ženu. Netušil jsem, jestli si mojí otázky vůbec všimla. Zůstala pohřbená v pohybuujícím se okně pod hromadou otázek dalších lidí.

Kdybych jí zaplatil, určitě by si mě všimla. No jasně. *Prachy vládnou světu, Rydere*. Chvilí mi trvalo, než jsem si zvykl na to, jak to celé funguje. Kdykoli jí někdo daroval žetony, ozvalo se cinknutí a na monitoru naskočilo upozornění.

Přihlásil jsem se do pokladny a koupil sto žetonů. No co? Nejsem žádný hazardní hráč, tak tohle byla taková moje verze hazardu.

Poslal jsem jí dvacku a znovu se jí zeptal:

BůhFilmu90: Proč jsi zpívala „Blue Skies“?

Stočila pohled a vypadalo to, že čte komentáře, než se zadívala přímo do kamery – na mě. „Ahoj, Bože Filmu.“

Napjal jsem se. Polkl jsem a cítil, jak mi začíná hořet obličej. No, tak tohle bylo fakt divný. Sledovat ji, jak se dívá přímo na mě a mluví se mnou přes kameru, bylo jako dávka drogy. Okamžitě jsem chtěl víc, a přitom jsem to teprve ochutnal. Stačilo, aby mě pozdra-

vila. V tu chvíli, soudě podle mojí reakce, jsem zčásti pochopil, že existuje velmi vysoká pravděpodobnost, že si na tomhle pocitu vybuduju závislost... že si vybuduju závislost na *ní*.

„To je skvělá otázka. Proč jsem si vybrala zrovna tuhle píseň?“ Zavřela oči, jako by se potřebovala na odpověď soustředit, a pak pronesla: „Z té písně mě vždycky mrazí. Dodává mi pocit neskutečného optimismu. Její slova... jsou jednoduchá, a přesto vyjadřují, jak může být život skvělý, když je člověk zamilovaný. Všechno je najednou jasnější, zářivější, přestože žijete pořád v tom samém světě, který se zdál šedivý, než jste našli svou spřízněnou duši. Život je otázkou perspektivy. Zažila jsem jak modrou, tak šedou oblohu. Tato píseň mi ale dodává naději, že jednoho dne obloha znovu zmodrá.“

Ta odpověď se mi zatraceně líbila.

Ještě dlouho poté, co se přesunula k otázce někoho dalšího, jsem upřeně zíral na její rty.

A od toho večera jsem na ní byl závislý.

2. KAPITOLA

Ryder

Posadil jsem se ke stolu na zahrádce restaurace The Ivy. Jako obvykle byla ulice plná paparazzi.

Přestože tenhle podnik vždycky přetékal lidmi, které znám nebo se jim chci vyhnout, vždycky mi připomínal dětství. Rodiče mě sem brávali ještě jako malého kluka. Raději sedávali uvnitř než na terase. Starožitnosti a barvou natřený nábytek v restauraci mi odjakživa připomínaly mámu, protože měla ráda podobný styl. Máma si tu vždycky objednávala kukuřičnou polévku, a tak to taky dělávám, kdykoli The Ivy navštívím. Mámin duch se mě očividně v poslední době drží jak klíště.

Dneska jsem se posadil na terasu, obklopený typickým bílým dlažbovým plotem, a čekal jsem na kamaráda Benjamina, jinak známého jako Benny. Vyrůstali jsme spolu, naši otcové byli jeden čas obchodními partnery. Bennyho táta je už v důchodu, avšak také doufal, že syna zaučí k práci ve studiu. Benny však neměl o výrobu filmů zájem. Místo toho si ve Venice Beach otevřel obchod s marihuanou. Benny vždycky

říká, že „všechny problémy se dají řešit trávou“, a užívá si života. Občas si přeju, abych míval jeho odvalu – abych jednoho dne dokázal říct: „Kašlu na to.“

Benny konečně dorazil. Poškrábal se v dlouhém vousu a posadil se naproti mně.

„Vypadáš děsně,“ prohlásil.

„Vůbec jsem nespál.“

Otevřel menu. „O co jde?“

„O nic důležitýho.“

„Přece víš, že se mnou můžeš mluvit o čemkoli, ne? To, že to po tobě zopakuju, neznamená, že tě neposlouchám.“

Benny má zvláštní zvyk – dělává to už od dětství. Občas si pro sebe tiše zopakuje to, co mu člověk, s kterým mluví, právě řekl, než mu odpoví. Víte, jak si ve filmech občas nějaký špatný herec tiše šeptá, co říkají jeho herečtí kolegové? Vždycky mi to připomínalo Bennyho.

Rozhodl jsem se, že se mu přiznám: „V poslední době myslím na Mallory.“

Benny si tiše zopakoval, co jsem mu právě řekl – *V poslední době myslím na Mallory.*

„Já vím,“ odpověděl. „Slyšel jsem o tom.“

Slyšel o tom? Zamračil jsem se. „Co jsi slyšel?“

„Bude se vdávat. O tom tu mluvíš, ne?“

Připadalo mi, jako by se mi do hrudi zabořil nůž. Byl jsem zmatený. Řekl *vdávat*, že jo?

„Vdávat?“

„Jo. Myslel jsem, že právě to tě tak rozhodilo. Viděl jsem to na jejím Facebooku. Zveřejnila fotku svojí ruky s prstenem a...“ Jako by si z mého výrazu uvědomil, že mi ta novinka přivodila úplný šok. „A sakra. Ty o tom nevíš.“

Najednou mě přešla chuť k jídlu. „Ne.“ Zadíval jsem se do dálky. „Nevěděl jsem to.“

S bývalou přítelkyní Mallory jsme byli spolu čtyři roky. Přestože jsme se rozešli před dvěma lety, nedokázal jsem na ni zapomenout. Už před časem si mě na sociálních sítích zablokovala, takže její příspěvky nevidím. To, že si mě zablokovala, bylo poslední kapkou v destrukci našeho bouřlivého, avšak vášnivého vztahu.

Věděl jsem, že se vídá s někým jiným. Jenom jsem netušil, že je to tak vážné.

Benny na mě zíral. „Není ti nic, kamaráde?“

Namluvil jsem si, že jsem se s tím rozchodem smířil. Teď to bylo však poprvé, kdy jsem si skutečně uvědomil, že jsem v sobě pořád nesl naději, že se jednoho dne k sobě vrátíme. Bylo to poprvé, kdy jsem skutečně pochopil, že se to nikdy nestane. Připadalo mi to určitým způsobem jako smrt, taková, kterou jsem si potřeboval projít, abych se přes ni dokázal přenést.

Hruď se mi svírala. „Ne. Jsem v pohodě.“ Když se k nám vrátil číšník, objednal jsem si: „Mohli byste mi donést dalšího Macallana?“

Muž přikývl a došel mi pro drink.

Benny si odlomil kousek chleba a nacpal si ho do pusy. „Snad ti to nebude vadit, ale navrhl jsem Sheře, s kterou se vídám, ať se k nám přidá na oběd i se svojí kamarádkou.“

Povytláhl jsem obočí. „S *kamarádkou*?“ To mohlo znamenat jediné.

„Jo. Chce tě poznat. Není to herečka. Pochybuju, že po tobě bude chtít nějaké laskavosti. Upřímně řečeno se s tebou nejspíš chce vyspat, aby mohla lidem vykládat, že ojela Rydera McNamaru.“

„Paráda.“

Když jsem se znovu zadíval do dálky, třásl rukou o stůl, až přibory poskočily.

Kristepane.

„Pořád tě štve to s Mallory? Do hajzlu s ní! Zapomeň na ni. Odkopla tě. Jsou to už dva roky. Chodí s nějakým... nickou. Kašli už na ni.“

Nedivil jsem se, že se mi Benny snaží vecpat do hlavy kus rozumu. Neví, co přesně se mezi mnou a Mal semlelo – proč jsem vzal na sebe většinu viny za to, k čemu mezi námi došlo, přestože to byla ona, kdo náš vztah ukončil. Nikdy jsem nechtěl nikomu říct celou pravdu. Kdyby ji Benny znal, možná by se k tomu stavěl jinak.

Číšník mi přinesl whisky a já ji do sebe obrátil.

Přišly k nám dvě dívky.

Vysoká zrzka zamávala. „Ahoj. Promiň, že jdeme pozdě.“

Benny jí položil ruku kolem pasu. „Rydere, tohle je Shera. A tohle je její kamarádka – jak že jsi říkala, že se jmenuješ?“

Odpověděla mu, oči však nespouštěla ze mě. „Ainsley.“

Ainsley.

Když na mě začal třetí Macallan účinkovat, najednou jsem měl chuť se zničit.

Ainsley, myslím, že dneska se ti poštěstí.

Domů jsem se večer vrátil s pocitem, že potřebuju sprchu.

Skončil jsem v Ainsleyině bytě a ze vzteku jsem si s ní zašukal, zatímco jsem si představoval, že je to Mallory. Měla stejné černé vlasy, takže to byla hračka. Jsem ubožák. Litoval jsem toho, ale už to nešlo vzít zpátky.

Jí to ovšem nijak nevadilo. Oba jsme se udělali a celá se usmívala. A pak jsem, jako obvykle, chtěl okamžitě vyrazit domů. Zašukat si a zdrhnout mi nikdy nepřipadalo správné, ale sex byl skvělý jenom v tu chvíli. Když bylo po všem, jediné, co jsem chtěl, bylo vypadnout.

Naštěstí ode mě ta holka nic nečekala, tak jsem ani nemusel nic předstírat. Snadno dovnitř, snadno ven. Přesto čím jsem starší, tím ubožejší mi to připadá. V osmadvaceti už začínám chtít víc než rychlý šuk. Jen jsem asi zatím nenašel tu pravou.

Mám obrovskou sprchu. Spíš je to jedna velká koupelna se složitou skleněnou mozaikou, která mění barvy v závislosti na míře horka. Tuhle místnost mám v domě ze všech nejradši.

Zatímco po mně stékala voda, znovu jsem uvažoval nad tou jobovkou, kterou si pro mě nachystal Benny. Před očima se mi jako zrychlený film odehrál celý náš vztah s Mallory. A pak mi z oka stekla slza.

Zatraceně.

Během rozchodu i během všeho, k čemu došlo před ním, jsem ani jednou nebrečel – doted'. Po pravdě jsem si nedokázal vybavit, kdy jsem naposledy brečel – nejspíš na mámině pohřbu. Pravda, byla to jenom jedna slza, ale i tak to bylo víc než dost.

Promnul jsem si obličej a odpřisáhl si, že těch slz víc nebude – že tohle je konec mého pocitu viny, konec uvažování nad tím, co se stalo s Mallory. Bylo nutné to ukončit. Potřeboval jsem jít dál stejně, jako ona potrebovala začít znovu. Zasloužila si to. Měl bych to už hodit za hlavu.

Vypnul jsem vodu a dlouze vydechl, než jsem se začal sušit.

Jenom v ručníku jsem si lehl na postel a zvedl notebook. Po břiše mi stékaly pramínky vody.

Namlouval jsem si, že se na tu stránku s cam girl nevrátím. Přesto mi prsty klikly na klávesnici a já se ocitl znovu v chatovací místnosti Montany Lane. Sám sobě jsem se vymluvil na to, že chci jenom vidět, co právě dělá.

Byla tam, stejně usměvavá jako předtím. Absolutně jsem nechápal, jak může sedět v tom pokoji, mluvit se všemi těmi lidmi a tvářit se, že jí to není ukradené. Měla ty muže omotané kolem prstu. Přistihl jsem se, že se na ni usmívám, a doslova si vrazil facku.

Ložnice za Montanou byla vždycky plná spousty věcí, kolem se povalovaly různé předměty. Dneska jsem si za ní všiml houslí, peříčkového boa a několika dild. Na zdi visela bílá vánoční světélka a nebesa tvořila průsvitné látka. Seděla na posteli se zkříženými nohama. Prsa jí při každém pohybu poskakovala.

Neustále se ozývalo cinkání, jak žetony od mužů padaly do hrnce.

30 žetonů: James450 chce, aby Montana Lane ukázala prsa.

Všichni do toho šli společně, snažili se shromáždit dost peněz, aby si sundala triko. Cinkání žetonů nepřestávalo.

Cink cink. Cink cink. Cink cink.

Netrvalo dlouho a tu kouzelnou částku dali dohromady.

Byla právě uprostřed rozhovoru, když si všimla, že byla meta dosažena. Montana si přetáhla triko přes hlavu a odhalila nádherná přirozená prsa. Udělala to tak nenuceně, jako by to dělala už stokrát.

Pro mě to ale nebylo posté. Bylo to poprvé, co jsem ji viděl do pasu nahou. *Kristepane*. Hodilo by se varo-

vání. Ztěžka jsem polkl. Na její úžasné tělo jsem nebyl připravený. Měla prsa, jaká jsem ještě nikdy neviděl, tak plná – lehce pokleslá, ale ne povislá. Bradavky měla středně růžové, velikosti půldolaru. Ta holka byla ztělesněním přirozené krásy.

Nepřipadalo mi správné na ni zírat, měl jsem pocit, jako bych narušoval její soukromí. Přesto jsem si ji dál prohlížel. Pták mi ztvrdl, zatímco jsem sledoval, jak si špičkami prstů pohrává s bradavkami. Pomalu si začala masírovat prsa. Seběhly se mi všechny sliny.

I ty, Rydere?

To si teda sakra pište.

Lehla si a dál si třela prsa. Všechno ztichlo. Fascinovaně jsem naklonil hlavu na stranu, abych na ni líp viděl. Vyhonit si ho jsem si zakázal.

Úchyle.

Naprosto mě uchvátila. Uchechtl jsem se sám sobě. *Vsadím se, že bude chutnat stejně dobře, jako vypadá.*

O chvíli později se Montana posadila, naposledy se škádlivě zadívala do kamery a znovu si triko přetáhla přes hlavu.

Zaplavila mě směsice zklamání a úlevy. Na jednu stranu mě mrzelo, že čumenda zdarma skončila. Na druhou stranu jsem uvažoval, jestli mám vůbec právo, aby mě to takhle vzrušovalo. Měl jsem ovšem vůči ní ochranný pocit, proto jsem byl docela rád, že se přestala ukazovat, přestože jsem tušil, že už má za sebou i horší věci než tohle.

Přihodil jsem víc žetonů, než bylo potřeba, abych ji požádal o píseň.

BůhFilmu90: Potřebuju usnout. Mohla bys mi zazpívat ukolébavku?

Zadávala se do kamery. „Už zase ty, Bože Filmu?“ Jako by se usmívala přímo na mě. „Máš nějaké konkrétní přání?“

Kdykoli promluvila přímo ke mně, udělalo mi to obrovskou radost. Co to na té holce jenom je? Nebo to bylo mnou? Nejsem snad narušený?

BůhFilmu90: Vyber sama.

Montana na několik vteřin zavřela oči, než začala zpívat píseň, kterou jsem neznal. Byla však nádherná.

Když dozpívala, napsal jsem:

BůhFilmu90: Jak se ta píseň jmenuje?

„Je to ‚Fly Away‘ od Poe. Je pro mě hodně důležitá. Líbila se ti?“

Uvažoval jsem, co tím myslela, jaký význam pro ni asi ta píseň má.

BůhFilmu90: Moc se mi líbila. Díky.

Okamžitě jsem věděl, že si ji později vyhledám.

Zatímco komunikovala s ostatními muži, pořád jsem uvažoval, kdo ta žena doopravdy je a jak vlastně skončila tady, před kamerou. Soudě podle jejího hudebního vkusu jsem odhadoval, že se toho v ní skrývá mnohem víc.

To cinkání nepřestávalo a všiml jsem si, že někdo přihodil dost žetonů, aby si zaplatil soukromý chat. Všem divákům se omluvila, že musí na chvíli odejít, a obrazovka zčernala.

No, tak tohle naštve.

Odložil jsem notebook, a zatímco jsem čekal na je-

jí návrat, hrál jsem si s mobilem. Vyhledal jsem si text písničky, kterou zpívala. Vypadalo to, že je o ztrátě. Řekla, že je pro ni důležitá. Proto mě napadlo, čím vším si Montana asi prošla.

O čtvrt hodiny později, když se konečně vrátila, se zdála... jiná. Nedokázal jsem to dobře pojmenovat. Jen nebyla jako předtím, neusmívala se.

„Tak jo, kluci, dneska to musím ukončit,“ prohlásila.

To je všechno? Vrátila se, jenom aby řekla, že je konec? Připadalo mi, že je na to nějak brzo.

Zklamání, které jsem cítil, mi pomohlo si uvědomit, že nejsem připravený skončit zas o samotě, jen s vlastními myšlenkami. Raději bych se dál díval na tuhle překrásnou ženu a na všechno ostatní zapomněl.

„Vrátím se zítra večer, kolem deváté jako vždycky. Snad se zase se všemi uvidím.“ Poslala do kamery polibek.

Vypadalo to, jako by se natáhla, aby stiskla tlačítko, kterým nejspíš chtěla ukončit živý přenos. Přesto dál vysílala. A pak jako by se odtáhla.

Bylo to zvláštní, připadalo mi, že něco není v pořádku.

Zdalo se, že netuší, že kamera *pořád* běží.

Tep se mi zrychlil, zatímco jsem ji dál pozoroval.

Montana se schoulila na matraci do klubíčka a zabobila obličej do dlaní. Zděšeně jsem ji sledoval a uvědomil si, že brečí. A pak mi to došlo – nevěděla, že ji stále vidíme. Neměla nejmenší tušení.

„Kamera běží!“ zařval jsem nahlas, jako by mě snad mohla slyšet.

Rozhodl jsem se, že přihodím několik žetonů, a doufal jsem, že ji to cinkání upozorní, že ji lidi ještě pořád sledují.

Zabralo to. Najednou vstala, doběhla k počítači a všechno zčernalo.

Zatraceně.

Seděl jsem tam jak omráčený. Ta holka se usmívala, smála se, celé hodiny šaškovala, zdála se šťastná. Sotva si však myslela, že je kamera vypnutá, všechno se změnilo jako den a noc.

Bolelo mě to tak, že jsem to ani nedokázal popsat, jako bych k jejímu smutku sám přispěl.

Sakra.

Opravdu jsme byli tak pitomí, že jsme netušili, že je to všechno jen přetvářka? Zavřel jsem notebook.

Zatímco jsem ležel na posteli, pronásledovaly mě myšlenky na Montanu. Co se během toho soukromého chatu stalo? Že by ji rozhodilo právě to?

Zvedl jsem se, znovu otevřel notebook a našel si její stránku, přestože jsem věděl, že už nebude přihlášená.

Měla tam uvedenou e-mailovou adresu, na kterou se jí mohli klienti ozvat, pokud si chtěli domluvit soukromý chat.

Co to vyvádíš, Rydere?

Přihlásil jsem se do e-mailu, který jsem používal jen zřídka a který nebyl nijak spojený s mým jménem. Používám ho k registracím na stránkách, co mě později určitě zasypou spamy. Sice jsem měl pocit, že na to nemám právo, přesto jsem napsal:

Ahoj, Montano,

tady BůhFilmu90 – ten cvok do hudby. Snad to nebudeš brát jako drzost, že ti píšu. Uvažoval jsem, jestli se ozvat. Jenom si chci být jistý, že jsi v pořádku. Víím, že jsi dneska omylem nechala kameru zapnutou. Viděl jsem, jak brečíš,

vypadala jsi hodně rozrušeně. A tak jsem si jenom dělal starosti. Píšu pouze proto, abych se zeptal, jestli ti nic není.

*S pozdravem
BůhFilmu90*

Vydechl jsem. Napadlo mě, že šance, že mi odpoví, je nulová. Napsat jí ovšem ulevilo mému svědomí. Únava po celém dni si nakonec na mně vybrala daň a já usnul.

Příštího dne ráno slunce zářilo do kuchyňských oken, zatímco jsem seděl u stolu s kávou a kontroloval si mobil.

E-mail od Montany Lane mi vyrazil dech.

Ahoj, Bože Filmu,

moc si cením, že jsi mi napsal. Jo, to byla nešťastná náhoda. Netušila jsem, že kamera pořád běží. Měla jsem slabou chvíli. Už pominula. Celý den mi bylo pod psa, a tak se to ve mně zlomilo. S chatem to nemělo nic společného. Byla bych nerada, kdyby sis to myslel. Samozřejmě jsem nechtěla, aby mě někdo viděl plakat. Mrzí mě, že sis dělal starosti. Dneska je mi už mnohem líp.

Montana

P.S.: Moc se mi líbí tvoje hudební žádosti. Díky, že jsi chtěl, abych ti zazpívala.

Dlouho, předlouho jsem uvažoval, co jí odpovědět, pokud vůbec něco. Nakonec jsem se spokojil s:

Milá Montano,

jsem moc rád, že je ti líp.

A dokud budeš zpívat, budu ti posílat žádosti.

Tvůj hlas je stejně nádherný jako ty sama.

S pozdravem

BůhFilmu

Okamžitě jsem začal pochybovat, jestli jsem udělal dobře. To jako fakt? *Tvůj hlas je stejně nádherný jako ty sama?* Každý den ji balila hromada chlapů a já fakt věřím, kdovíjak nejsem originální? Sice jsem si to skutečně myslel, ale možná jsem si to mohl nechat pro sebe.

A být dál tím hodným, tichým stalkerem Ryderem.

Zasmál jsem se sám sobě. Bylo to vážně šílené – čeho všeho jsem schopný, jenom aby mě to trochu rozptýlilo.

Najednou jsem ucítil vůni aviváže. Do kuchyně vešla s košem plným oblečení moje hospodyně Lorena. Nejspíš si všimla mého výrazu. „Co je tu k smíchu?“

Zavrtěl jsem hlavou. „To nechceš vědět.“

Dál na mě mhouřila oči, pozorovala mě, zatímco skládala oblečení. Rozhodl jsem se jí svěřit se svojí posedlostí jistou cam girl. Lorena je schopná zvládnout úplně cokoli, přestože je docela konzervativní. Moc rád se ji snažím šokovat.

Trvalo asi pět minut, než jsem jí to všechno odvykládal, a nakonec se zeptala: „Takže to je... nahatá modelka?“

Uchechtl jsem se. „Ano. Nahatá modelka. Čas od času se svléká. A i když tomu možná nebudeš věřit, proto se na ni nedívám.“

„Tak proč to děláš?“

Promnul jsem si oči a uchechtl se. „Netuším. Asi z nudy?“

Lorena na mě ukázala. „To je ten problém. Pořád se na tebe vrhají samé *putas*. Nic tě už nezajímá. A tak teď sleduješ porno a šlapky.“

Zvedl jsem ukazovák. „Hele, aby bylo jasno, nikdy v životě jsem nešel se šlapkou. A ani to nemám v plánu. Ne že by na tom bylo něco špatného. Ale já za to platit nemusím, jestli víš, jak to myslím.“

„Téhle cam girl platíš, ne?“

Pravda.

„Jo, ale tohle je jiné... Asi. Je to nevinná zábava. A platím jí jenom za to, aby mi zpívala.“ Zasmál jsem se, protože jsem si sám uvědomil, jak šíleně to zní – že nějaké holce platím za to, aby mi zpívala.

„Ona umí zpívat?“

„Krom jiného, ano. Když jsem ji viděl poprvé, zrovna zpívala ‚Blue Skies‘. Tu písničku vždycky zpívala máma. Zarazilo mě to. A taky mě tím upoutala.“

„To a ta její velká *tetas*.“

Málem jsem vyprskl kafe. „Jo. I ty má pěkný. Fakt moc pěkný.“ Odkášlal jsem si. „Každopádně mi připadalo, jako bych tu píseň měl slyšet. A zároveň jsem zjistil... že se mi líbí ji sledovat.“

Na chvíli přestala skládat oblečení. „*Mijo*, měl bys dělat úplný opak toho, co děláš. Přestaň se šlapkami a pornem a najdi si hodnou ženu, s kterou se můžeš usadit. Ženu, která se o tebe postará – jako jedna z mých neteří.“

Ach jo. Už je to tu zas.

Škubl jsem sebou. „Bez urážky, jenže poslední neteř, s kterou jsi mě chtěla dát dohromady, měla na obličejí víc chlupů než já. Hodná holka, ale měla doslova vousy.“

Lorena se zasmála, protože o tom *věděla*, už když mi ji dohazovala.

„Dobře, tak možná ne Adrianu,“ uznala. „Mám jich ale víc. Dvacet neteří. Bylo by z čeho vybírat. Vím, že máš rád krásné ženy.“

„No, pomůže, když nebudu mít chuť během rande zajet do drogerky pro žiletku a oholit jí obličej.“

Zasmála se, i když to bylo na úkor její neteře, protože *věděla*, že je to tak. Ta holka má vousy.

„A co moje neteř Larisa? Ptá se po tobě od chvíle, kdy jsem tě jednou přivedla do kostela. Ta má hezkou tvář.“

Larisa se mě do půl hodiny od našeho seznámení pokusila v šatně kostela svést. Nerad bych Loreně zničil iluze o dokonalé neteři, proto jsem jí o tom nikdy neřekl. Mám rád divoké ženy – jenom ne *takhle* divoké.

„Taky s tou tváří umí divy,“ zavtipkoval jsem, ačkoli jsem nevěděl, jestli tu narážku pochopí.

Hodila po mně utěrku, kterou skládala. „Slíbila jsem před smrtí tvojí matce, že se o tebe postarám.“

Páni.

„To jsem netušil, Loreno. Požádala tě o to?“

„To ne, ale slíbila jsem jí to a jí to udělalo radost. Takže cítím velkou zodpovědnost, víš?“ Vypadala, že se rozpláče.

Lorena bývala hospodyní mých rodičů. Odjakživa patřila do rodiny. Když jsem se v osmnácti odstěhoval, máma ji poslala, aby pro mě pracovala, protože *věděla*, že mě Lorena dokáže srovnat do latě. V první chvíli jsem z toho nebyl nadšený a nechtěl jsem, aby na mě

kdokoli dohlížel. Jak jsem však stárnul, dokázal jsem ocenit, že mám někoho, kdo mi kryje záda, zvláště po mámině smrti.

Zároveň však Lorena věděla, že bych pro ni udělal první poslední. Nikdy mě nepožádala o pomoc nebo peníze navíc, nebylo však nic, co bych pro ni neudělal. Považoval jsem ji za svoji druhou mámu a byl jsem vděčný, že na mě dohlíží a stará se, abych se měl dobře. Můj táta, který to se mnou myslel dobře, netušil, co se v mém životě děje – a po mámině smrti se mi vzdálil ještě víc. Nakonec se vrhl do práce jako nikdy předtím. Nedivil jsem se mu.

A tak zatímco táta nic neviděl, Lorena viděla všechno. A neodsuzovala mě. Byla tu pro mě, když jsem se po rozchodu s Mallory zhroutil. Od té doby sledovala nespočet žen, které vycházely z mé ložnice. Bez ohledu na to, jaký názor měla na moje chování, mi špinavé povlečení vždycky vyprala. Nikdy do mě nerýpala, pokud jsem ji o názor výslovně nepožádal.

A pak jo, panečku, pak si teda rýpla.

3. KAPITOLA

Ryder

Namlouval jsem si, že na stránku Montany Lane už nikdy nepůjdu, to se však snadněji řekne, než udělá. Večer jsem byl znovu sám a nevyhnutelně tam klikl s tím, že „jenom zjistím, co dělá“. Scházet se s ní takhle virtuálně mě uklidňovalo. Jednou dvakrát jsem ji požádal, aby mi zazpívala, ale povětšinou jsem ji jen mlčky pozoroval.

Při veřejných chatech nikdy neukázala víc než nahá prsa. Častokrát ale na dlouho mizela a já jsem vždyc-ky uvažoval, co se během těch soukromých show děje.

Její stránku jsem navštívil pět večerů za sebou. Tentokrát to však bylo jiné. Poprvé jsem se rozhodl něco zkusit.

Ani jsem nevěděl, co přesně hledám, jenom jsem ji chtěl mít na chvíli pro sebe.

Přihodil jsem dostatečné množství žetonů a vyžádal si soukromý rozhovor. Na čele mi vyrašil pot. *Seš pitomej*, nadával jsem si v duchu, protože jsem nemohl uvěřit, že jsem z toho soukromého rozhovoru vážně tak nervózní.

Rozloučila se s diváky a na několik vteřin zmizela. A pak mi poslala přístup do soukromé chatovací místnosti a znovu se objevila na monitoru.

Montana mi zamávala. „Ahoj, Bože Filmu. Jak se máš? Už jsem si říkala, že o to nikdy nepožádáš.“

Napsal jsem jí:

BůhFilmu90: Ahoj. Jak to tady funguje?

„V téhle místnosti se mnou můžeš mluvit, nebo jestli chceš, abych tě viděla, můžeš si zapnout kameru. Ale určitě mi nemusíš ukazovat obličej. Jenom si zapni mikrofon, abych tě slyšela. Tak spolu můžeme mluvit a nemusíš nic psát. Je to jedna z výhod soukromé místnosti. Jestli nechceš mluvit, můžeš dál psát. To nevadí.“

Netušil jsem, že bych s ní mohl *mluvit* nebo ukázat, jak vypadám. *Sakra*. Tak na to může zapomenout. Potřeboval jsem se ovládat. Ukázat jí obličej by bylo riskantní. Nesměla zjistit, kdo jsem. Na tomhle zážitku mě nejvíc lákala právě anonymita.

Nechat ji slyšet můj hlas však nemohlo ničemu uškodit. Našel jsem tlačítko na aktivaci mikrofonu a klikl na něj.

„Slyšíš mě?“ zeptal jsem se.

Usmála se. „Ano. Panebože, ano. Ahoj.“ Zatvářila se pobaveně.

„Ahoj.“ Zazubil jsem se. „Dobře... fajn. Takže tohle jsem ještě nikdy nedělal, to asi víš.“

„Máš hlubší hlas, než jsem si představovala, Bože Filmu. Vůbec jsem to nečekala.“

Tak počkat.

Cože?

„Co jsi čekala?“ zeptal jsem se a prohloubil hlas ještě víc.

„Nevím proč, ale myslela jsem, že budeš takový stydlivý muž s tichým hlasem. Máš ale pěkný hlas, hluboký. *Vážně* krásný hlas.“

Skvělý. Myslela si, že budu znít jak holka. *Dobrá práce, Rydere.*

„Díky. Ty taky. Teda ne že bys měla hluboký hlas. Ale pěkný ano.“

„Vím, jak jsi to myslel.“

„Zvlášť když zpíváš. Asi ti už došlo, že se mi tvůj hlas moc líbí,“ prohlásil jsem.

Zkřížila nohy a udělala si pohodlí.

Vypadalo to, že se se mnou cítí příjemně. „Jo, pořád nechápu, že chceš jenom poslouchat, jak zpívám. Předpokládám, že soukromý chat jsi chtěl z *jiných* důvodů. Co bys rád, abych pro tebe udělala?“

Hmm... sakra. Vážně jsem tak naivní? Předpokládala, že jsem si tuhle soukromou chatovací místnost zaplatil, protože jsem si pro ni přichystal nějakou virtuální sexuální žádost. Pravda, moc rád bych s ní teď něco takového zažil – byl jsem nadržovaný jak blázen – ale nedokázal jsem ji o to požádat. Připadalo mi to hnusný.

„Po pravdě jsem s tebou chtěl jenom mluvit.“ Technicky vzato jsem nelhal.

Vykulila oči. „Opravdu?“

„Jo.“

„Většina lidí si mě sem nezavolá proto, abychom si povídali.“

„No, já nejsem jako většina lidí.“

„To už jsem za tu krátkou dobu, co se známe, taky zjistila, Bože Filmu. Rozhodně nejsi jako většina mužů, kteří přijdou na moji stránku.“

Zadíval jsem se na hodiny. „Kolik času máme?“

„Dvacet minut.“ Shlédla na svůj mobil. „Teda teď už jenom patnáct.“

„A pak co?“

„No, kdyby sis chtěl ten čas prodloužit, můžeš si ho znovu zaplatit, jinak se vrátím zpátky do veřejného chatu.“

„Dobře.“

Montana naklonila hlavu a zadívala se na mě skrz obrazovku. „Tak o čem jsi chtěl mluvit?“ Přestože na mě neviděla, připadalo mi, že mě vidí.

„Po pravdě tak trochu netuším, co dál. To se mi obvykle nestává.“

„To nevadí.“ Usmála se. „Žádná pravidla nejsou. Nemusíš říkat nic zajímavého.“

„Asi jsem tě chtěl jenom mít chvíli pro sebe, chtěl jsem tvoji pozornost... nebo tak něco. Podle mě jsi skvělá. Fascinuješ mě.“

Vypadalo to, že ji moje slova upřímně zmátla. „Proč?“

„Teď nemluvím o tvém vzhledu. Mluvím o všem ostatním.“

„Začínám z tebe dostávat komplex, Bože Filmu.“

„Cože?“ To jsem určitě nechtěl. „Proč?“

„Když to porovnám s ostatními, nevypadá to, že bych tě zaujala fyzicky.“

To bylo k smíchu. „Děláš si srandu?“

„No, zatím jsi mě ani jednou nepožádal, abych si sundala tričko. Buď tě nepřitahuju, nebo jsi možná slušný chlap. Pořád se rozhoduju, co z toho.“ Mrkla na mě.

„Věř mi, jak jde o tebe, nejsou moje myšlenky zrovna čistý. To jen, že... To, co mě na tobě přitahuje především, není tvůj vzhled. Ale to, že se lišíš od ostatních. Po pravdě mě na tobě v první řadě zaujala ta tvoje náhledová fotka s houslemi.“

Zaklonila hlavu. „No, nejspíš jsem jí víc lidí odehnala, než přitáhla, co? Nevím, proč jsem si vybrala zrovna ji. Asi jsem si myslela, že se tím odliším

od ostatních holek, ale vsadím se, že jsem tím některé muže i odradila.“ Rozchechtala se. „Mám otázku: Co máme já a moje housle společného?“

„Hm... nevím. Co?“

„Napjaté struny.“ Zasmála se, až jí prsa poskočila. Přisahal bych, že to na mě má až terapeutický účinek.

„Vtipný.“ Uchechtl jsem se. „No, podle mě je ta fotka s houslemi skvělá. Hned jsem chtěl zjistit, jestli objevím celou nahou filharmonii. Kde ses na ně naučila hrát?“

Zhluboka se nadechla. „Máma učila hudebku. Hrála na několik nástrojů a naučila mě hrát na housle.“

„Aha. Zajímavé. To dává smysl. Je to jediný nástroj, na který umíš?“

„Ano.“

„Ví tvoje máma, čím se živíš? A že do toho takhle kreativně zakomponovááš i hudbu?“

Výraz jí potemněl. Odmlčela se, než přiznala: „Ne. Umřela. A obrátila by se v hrobě, kdyby o tom věděla.“

Aha, dobře. Tenhle rozhovor nějak zvažněl. „Hm... to mě mrzí.“

„To je dobrý. Umřela, když mi bylo dvacet.“

Připomnělo mi to moji vlastní ztrátu.

„Moje máma... taky umřela,“ svěřil jsem se jí. „Před několika lety. Takže...“

„To je mi líto.“ Jen jsme se na sebe dívali, spojení společnou ztrátou. Pak se zeptala: „Kolik ti je?“

„Dvacet osm.“

„Takže ti bylo kolik? Dvacet pět, když umřela? Byl jsi příliš mladý na to, abys ztratil mámu – stejně jako já. Takže to chápu.“

„Kolik je *tobě*?“ zeptal jsem se.

„Dvacet čtyři.“

Nepozval jsem ji do téhle místnosti, abych s ní probíral vážné věci. Netušil jsem, jestli bych to vůbec zvládl. Potřeboval jsem změnit téma.

„Co jsou všechny ty předměty za tebou? Máš tam úplný cirkus. Půlku z toho jsem tě neviděl použít.“

„Je to napůl cirkus a napůl křeččí doupě, co?“ Zasmála se. „Je to šílené. Všechno tohle po mně lidé chtějí čas od času použít. Nikdy nevíš, kdy budeš něco potřebovat. Jediné, co používám pravidelně, jsou dilda.“

„No, jo, nikdy nevíš, kdy budeš potřebovat peříčkové boa nebo, kdyby bylo nejhůř, obří brýle.“

„Že jo?“ Zasmála se. „Asi bych měla některé věci vyházet. Naštěstí se mi jich tu hodně.“

„Jak dlouho už to děláš – pracuješ takhle před kamerou?“

„Asi rok a půl.“

Pohodlněji jsem se usadil na posteli, s každou vteřinou jsem se cítil příjemněji. „Pamatuješ si první večer?“

Vydechla a zasmála se. „Panebože. Jo. Byla jsem hrozně nervózní. Pořád jsem kontrolovala světlo, převlékala se... Myslela jsem, že na tom záleží. Jakmile jsem to ale spustila, docela rychle jsem si uvědomila, že takové detaily jsou všem ukradené.“

„Takže ses do toho vrhla po hlavě?“

Usmála se. „No, nejdřív jsem si ale dala drink. Pořádně silný.“

„To chápu.“

„Pamatuju si, jak jsem sledovala počet návštěvníků ve své místnosti a čekala, až se zvedne – ze začátku to šlo hodně pomalu. Měla jsem jen několik sledujících. Málem jsem to pověsila na hřebík už na začátku. V tomhle oboru vládne obrovská konkurence. Netušila jsem, jestli se ukáže aspoň někdo. Jakmile se to však

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Láska online***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.